

I.

DE ESDOORNBLADEREN VOOR het ziekenhuis gloeiden rood en goud. Ik stond voor het raam en keek naar buiten. En ik dacht: wat is het toch vreemd dat blaadjes op hun mooist zijn vlak voordat ze van de bomen vallen.

‘Kom eens kijken,’ zei ik tegen opa. ‘Het is schitterend.’

‘Ik wil niet kijken,’ bulderde hij. ‘Ik mag niet eens naar buiten.’

Ik was helemaal in mijn eentje naar het ziekenhuis gereisd om bij hem langs te gaan. Ik was al een paar keer met papa mee geweest. Dus ik wist de weg.

Eerst moest je met de metro. Dan nam je een

rode bus en je stapte uit als je aan de linkerkant een kerk op een heuvel zag.

Het was een makkie.

Papa wilde er niet zo vaak naartoe. Want opa was lastig. Dat was hij altijd al, maar nu was het erger dan ooit.

Hij werd boos en hij schreeuwde. En de pillen waar hij rustig en vriendelijk van werd spuugde hij uit. En hij blafte de verplegers af.

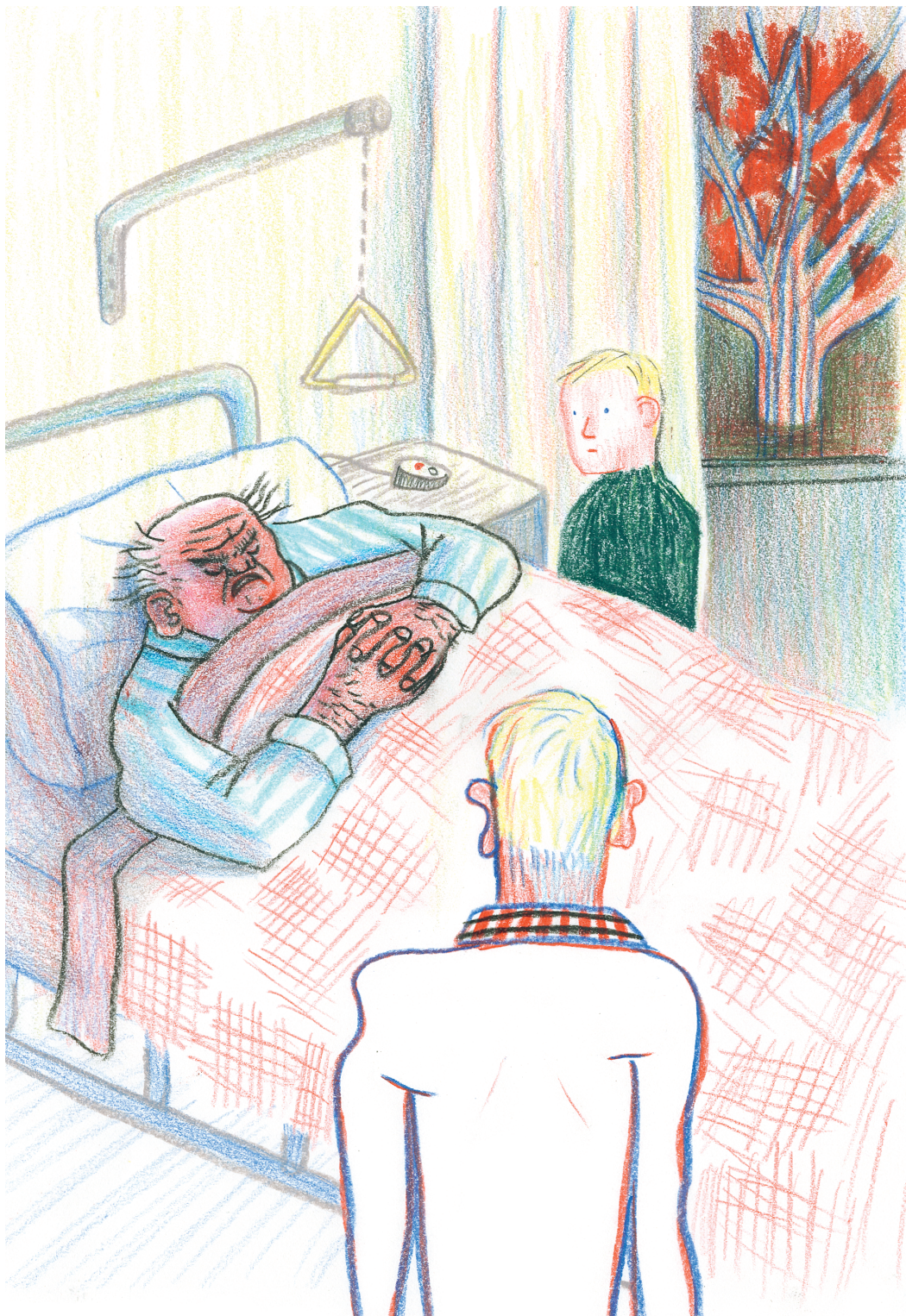
‘Ze houden me hier vast alsof ik een dier ben!’ schreeuwde hij. ‘Wat denken ze dat ik ben? Een aap?’

Zijn gezicht werd knalrood en hij begon zo te vloeken dat papa zei dat ik mijn handen voor mijn oren moest houden. Papa vond dat ik niet nog meer lelijke woorden hoefde te leren dan die ik al kende.

Dat vond ik niet.

Ik vond het altijd leuk als opa kwaad werd. Dat maakte het leven spannender.

Maar papa werd er moe en verdrietig van dat hij

zijn sterke, stevige vader daar zag liggen en zwakker en dunner zag worden. Daarom wilde hij steeds minder vaak bij hem op bezoek.

‘Waarom kan hij niet wat meer zijn zoals andere vaders?’ zuchtte papa.

Dat was op een donderdag. Papa kwam zijn tandartspraktijk uit, hij hing zijn witte jas aan het speciale haakje en liep het huis rond om de klokken op te winden. Het waren er negen.

Dat deed hij altijd op donderdagen.

Ik liep achter hem aan.

‘Kunnen we opa daar niet weghalen?’ zei ik.

‘Nee,’ zei papa, en hij draaide de grote staande klok in de eetkamer op.

‘Waarom kan hij niet hier in het verzorgings-tehuis wonen? Dan zouden we elke dag even naar hem toe kunnen gaan.’

Vlak naast onze tuin stond een verzorgingste-

huis. In onze wijk dwaalden altijd een heleboel oude mensen rond die niet precies wisten waar ze woonden. Daar zou opa er een van kunnen worden. Dan zou hij bij ons kunnen komen eten. Dan zou ik hem zo vaak als ik maar wilde kunnen opzoeken.

‘Je weet best dat opa niet uit deze buurt komt.’

‘Maar hij kan bij ons komen wonen. Hij kan in mijn kamer komen wonen.’

‘Ik zei: nee!’ zei papa. ‘Hij kan geen trappen lopen. Zijn hart is te groot en te zwak. En je weet dat hij veel te ziek is, en veel te kwaad en eigenwijs en getikt. Je weet hoe het de vorige keer is gegaan.’

‘Toen had hij gewoon pech,’ zei ik.

‘Pech?’ snoof papa. ‘Toen hadden ze net zijn kapotte heup vastgespijkerd. Maar hij moest zo nodig een enorme steen optillen, waardoor die heup voor de tweede keer brak. Noem jij dat pech?’

‘Ik vind gewoon dat het goed is dat hij anders is dan de anderen. Gaan we zaterdag naar hem toe?’

‘We zullen zien,’ zei papa.

Ik wist dat dat betekende dat we niet zouden gaan. Dat papa, als het bijna zaterdag was, zou zeggen dat hij heláás te veel werk had.

Hij ging in zijn lievelingsstoel zitten, zette zijn koptelefoon op, staarde naar het plafond en zette de muziek zo hard dat die zijn gedachten overstemde.

‘Maakt niet uit wat jij doet, maar ik ga zaterdag naar hem toe,’ zei ik. ‘Ik geef om hem. En ik wil niet dat hij zich eenzaam voelt.’

Papa knikte.

Hij had er geen letter van verstaan.

Middenbouw groep 5-6 (8-10 jaar)

De Weglopers – Ulf Stark

Deze opdracht gaat over het boek *De Weglopers* van Ulf Stark. Het boek is genomineerd voor de Kinderjury en op deze website kun je het eerste hoofdstuk lezen.

Lees het eerste hoofdstuk: <https://kinderboekenweek.nl/wp-content/uploads/2020/02/9789045123882.pdf>

Vraag 1: Het boek is geïllustreerd door Kitty Crowther. Zij gebruikt heel veel kleur in haar illustraties. Ook de schrijver Ulf Stark beschrijft veel kleuren. Welke kleuren kun je allemaal uit de tekst halen?

Vraag 2: Waarom denk je dat de schrijver deze kleuren in de tekst heeft geschreven?

Het boek gaat over een jongen die zijn opa stiekem bezoekt in het ziekenhuis en zelfs een keer stiekem meeneemt het ziekenhuis uit. De vader mag hier niet achterkomen.

Vraag 3: Als je het eerste hoofdstuk leest kan je al merken dat de vader en de zoon erg van elkaar verschillen en het niet zo eens zijn met elkaar. Waaruit blijkt dat al?

Als je het leuk vindt om het hele boek te lezen, het staat al in veel schoolbibliotheken dus misschien ook wel bij jou op school. Ook kun je het natuurlijk lenen in de gewone bibliotheek.

